

Хабилитационен труд

на Васил Николов Колев

за конкурс за „доцент“ по графика и композиция в Катедра „Графика“

по 8.2 Изобразително изкуство

„ГРАФИЧНАТА МАТРИЦА – ОГЛЕДАЛО НА ПРОСТРАНСТВОТО, МЕЖДУ ДУХ И МАТЕРИЯ – ВИДИМО И НЕВИДИМО“

Хабилитационният труд със заглавие „ГРАФИЧНАТА МАТРИЦА – ОГЛЕДАЛО НА ПРОСТРАНСТВОТО, МЕЖДУ ДУХ И МАТЕРИЯ – ВИДИМО И НЕВИДИМО“ съдържа текст в две части, репродукции на 36 графични отпечатъка от два цикъла – „Проникване – Моите къщи“ и „Крадец на гласове – портрет на един приятел“, както и отделно приложени репродукции на 5 допълнителни творби.

Първата част от текста отразява личните ми впечатления върху развитието на графичното изкуство, съвременния прочит - тенденции и отношение в контекста на дведесет и първи век. В този сегмент споделям и наблюденията от тринадесетгодишния ми опит от работата със студентите като преподавател в НХА, както и изводи от многобройните ми участия и водене на лекции, творчески работилници и презентации в САЩ и Китай.

Втората част представлява анализ от естетическа, технологична и емоционална страна на хабилитационните творби, част от двата графични цикъла - „Проникване – Моите къщи“ и „Крадец на гласове – портрет на един приятел“.

В „Проникване – Моите къщи“ е отразен преходът от пребиваването ми във Венеция и завръщането ми в София. Дълбоко интимно, това е „отпечатък“ на натрупани емоции и преживявания, „смлени“ във времето и умишлено изпразнени от човешко присъствие, което „невидимо“ е закодирано в матрицата. Самотните къщи са одухотворени от преживяванията на техните минали/бъдещи обитатели, които са оставили/ще оставят, следи. В тези матрици съм опитал да „запечатам“ невидимия момент на опразване – своеобразен вакуум, който е метафора за

НИЩОТО, с което всеки от нас се е срещал или предстои да се срещне. Неизбежно е маркирана и меланхолията на Венеция.

Работите от този цикъл са изпълнени в техниките офорт, акватинта, суха игла, бюрен, както и „ксерокс“ трансфер на предварително обработен файл.

В серията „Крадец на гласове – портрет на един приятел“, обратно на предходната, графиките са изпълнени с човешките образи на „души“, които съм допуснал в себе си и отразяват последните десетина години от битието ми. Във времето взаимното преживяване между хората оставя следа, така както дъждът, вятърът и влагата оставят следи върху стените на къщите. Проникването в истинското общуване е дълбоко и съкровено, така както е и в дълбокия печат в графиката – трудно, почти невъзможно за полиране/заличаване.

И в двете серии, използвам пробиви и надирание с бормашина, които създават дупки и остри живи линии в печатната форма. Тези ярки физически празнини проникват отвъд, отварят пространството. Подобно на крясък в тишината сочните и агресивни следи от бургията разсичат атмосферата, в контраст със запечатания (застинал) образ. В този цикъл използвах иновативен технологичен подход, който е подробно описан в хабилитационния труд.

Симбиозата между дигитална и класическа графична матрица дава изключителни възможности.

Изящната графика е жадна и абсорбира по естествен начин всички нови технологични способности. Авторът е този, който определя границата или липсата на такава, нивото на естетика, мяра и пестеливост.

И двата основни информационни носители в графиката – матрицата и ръчната хартия, имат памет. Всяка следа върху тях остава и е трудно заличима. Този момент, колкото и проблемен, е още по-ценен – графиката не търпи „корекция/замазване“!